

Dziesma dzimst sirdij un pieder sirdij.

Anniņa stāvēja pie vecā, noputējušā radio un brīnījās. Radio bija izslēgts. Par to mazā meitene bija pārliecināta, taču tas dīvaini skanēja. Viņa klausījās skaņās, kas atgādināja simts mazu balstiņu sasaukšanos. Kādu laiku pie radio nostāvējusi, Anniņa nodomāja, ka radio ir saplīsis, likās mierā un gāja lasīt grāmatu. Taču patiesībā ar radio viss bija kārtībā.

Vecā radio dziļumos dziedošās Notis dzīvoja. Visu Nošu diriģentei piedzima meitiņa. Svētki bija patiešām lieli un skaļi. Dziedošās Nošu ģimenes sapulcējās vienā lielā zālē. Vienīgi diriģentu pāris kopā ar Sol vecmāmiņu jeb Nošu burvi sēdēja ārā uz soliņa. Vecāki bija noraizējušies, jo burve bija redzējusi neparastu vīziju. Tā vecmāmiņai paziņoja, ka mazā diriģentu Notiņa neprātīs dziedāt, bet diriģentiem ir jāmāk dziedāt. Visi trīs bija apjukuši, jo Notiņu vissvarīgākais uzdevums bija dziedāt, kad no Elektrības tiek saņemts signāls un radio tiek ieslēgts. Ja kāda Notiņa nodziedātu savu noti nepareizi, visa harmonija tiktu izjaukta un radio īpašnieki veco radio vēlētos izmest. Tad Notiņas paliktu bez mājām. Pamazām diriģente nomierinājās un nosolījās, ka iemācīs meitiņai dziedāt.

Anna pamodās. Viņa ieskatījās pulkstenī, kurš ar spilgti sarkaniem cipariem viņai ziņoja, ka ir 10.19 no rīta. Meitenē bangoja priecīgs satraukums, jo viņa ar ģimeni taisījās braukt uz veikalu pēc jauna radio. Uz brīdi Annu pārņēma skumjas, jo vecais radio septiņus gadus pēc kārtas katru darbadienas rītu modināja viņu ar kādu skaistu dziesmu. Taču jau pēc brīža meitene atkal pasmaidīja. Galu galā vecais radio bija saplīsis. Un neviens jau neko nezaudēs, ja viņa nopirks jaunu radio.

Vecā radio dziļumos nolaidās bēdas. Notis bija dzirdējušas Annas un vecāku sarunu. Ierastā aktīvā rosīšanās bija pagaisusi, visi sēdēja un prātoja, ko darīt, ja parādīsies jauns radio. Vienīgi diriģente mazā istabiņā mācīja meitai dziedāt. Mazā Notiņa negribēja sēdēt mierīgi. Viņa visu laiku cēlās un vēlējās izpētīt ikvienu lietu. Diriģente pat pasauca palīgā Do Diez sieviņu, kura bija apdāvināta ar pieciem bērniem, bet mazā Notiņa neklausīja. Taču diriģente pamanīja, ka mazajai ir labas komponēšanas prasmes. Katru reizi, kad diriģente nodziedāja kādu pantiņu, Notiņa noskaitīja pretī, taču dziedāt mazā negribēja. Tomēr diriģente ticēja un centās.

Anniņa pārnāca mājās vīlusies. Veikalā vairs nebija radio. Meitene bija gatavojusies, izvēlējās jau radio modeli, bet – še tev! Anna iekrita gultā. Visu mūžu, visus astoņus gadus viens un tas pats! Turklāt saplīsis! Vai nebūtu laiks kam jaunam? Anna piecēlās, piegāja pie galda, uz kura stāvēja vecais radio, un pa to trīs reizes stingri uzsita. Tad meitene nomierinājās, ievilka elpu un aizgāja pēc grāmatas.

Radio iemītnieki lēnām atguvās no „zemestrīces”. Viņi bija ļoti priecīgi, ka nebija nopirkts jauns radio. Visas Notis bija apņēmušās dziedāt labāk, lai vecais radio paliktu un atkal tiktu iemīlēts. Diriģentu meita mācījās, un viņas dziedāšanas prasmes kļuva arvien labākas un labākas. Diriģenti ticēja, ka Sol vecmāmiņas paredzējums nepiepildīsies, taču viņi joprojām bija piesardzīgi, jo ar mazo Notiņu gāja grūti.

Anniņa pamodās. Viņa piecēlās sēdus un skatījās apkārt. Kaut kas nebija kā agrāk. Meitene palūkojās uz galda pusi un pamanīja jaunu radio! Viņa vēlējās to uzreiz ieslēgt, taču atnāca tētis un teica meitai, ka radio vēl jāpārbauda. Meitene apsēdās gultā un pasmaidīja. Tas bija tieši tāds modelis, kādu Anna vēlējās. Viss viņas vakardienas rūgtums par neveiksmi veikalā bija zudis. Meitene par to bija aizmirsusi. Anna spēja tikai smaidīt.

Notis bija panikā. Jauns radio! Neticami! Kur paliks vecais radio ar visām notīm, kas gandrīz desmit gadus uzticīgi dziedājušas vienam cilvēkam? Viņas mēģināja nomierināties un domāt ar vēsu prātu. Mi, La un Do vīriņi apņēmās sazināties ar jaunā radio Notīm. Diemžēl jaunā radio Notis bija ļoti nejaukas. Viņas piedraudēja izrēķināties, ja vecā radio notis stāsies ceļā. Tas bija briesmīgi, bet vecā radio iemītnieki netaisījās padoties. Tieši otrādi – viņi trenējās un centās vēl sparīgāk! Burves pareģojums nebija piepildījies, mazā Notiņa dienu no dienas dziedāja arvien labāk un labāk. Diriģente deva iespēju Notiņai kāpt uz skatuves kopā ar mazo Notiņu kori un dziedāt radio, taču, kad sākās dziesma, Notiņa tikai atvēra muti un vairs neko citu nespēja. Kad diriģente pajautāja mazajai, kas noticis, Notiņa caur asarām teica, ka viņai bail dziedāt radio un aizskrēja. Māte devās pie Notiņas uz istabu, bet tur meitas nebija. Viņa uz galda pamanīja mazu lapiņu, uz kuras bija kaut kas rakstīts. Kad diriģente to izlasīja, viņa saprata, ka tie ir dziesmas vārdi. Notiņa bija sacerējusi savu dziesmu!

Anniņa iesprauda jaunā radio vadu kontaktā. Tagad tikai atlika to ieslēgt. Taču pirms jaunā radio ieslēgšanas viņa vēl vienu reizi vēlējās paklausīties veco radio. Tas viņai atgādināja daudz atmiņu. Meitene izdomāja, ka veco radio kādu laiciņu vēl paturēs.

Notis jutās atvieglotas, kad uzzināja, ka vecais radio tiks paturēts. Prieks gan nebija ilgs, jo tika saņemts ziņojums no jaunā radio Notīm ar draudiem atriebties. Fa un Si vīriņi metās ar jaunajiem kaimiņiem sazināties, taču veltīgi. Vecā radio Notis cerēja, ka draudi nav domāti nopietni. Taču, no rīta pamostoties, gandrīz visas notis konstatēja, ka viņu balsis ir pilnībā ciet. Balss bija saglabājusies vienīgi Sol un Mi vīriņiem, Si Bemol, La un Do sieviņām un diriģentu meitai. Visi seši saprata, ka nekāda liela dziedāšana tikai ar piecām notīm nesanāks. Notiņai vajadzēs dziedāt solo radio priekšā. Viņa nobijās, bet pēkšņi atskanēja Elektrības signāls. Notiņa ievilka elpu, uzkāpa uz skatuves un izvilka no kabatas lapiņu ar savas dziesmas vārdiem.

Anna nospieda jaunā radio pogu. Atskanēja moderna, mūsdienīga dziesma. Meitene kādu laiku sēdēja un klausījās, līdz saprata, ka tas nav tas, ko viņa grib. Viņa izslēdza jauno radio un ieslēdza veco. Istabu piepildīja liega, nekad iepriekš nedzirdēta dziesma. Tā viņai atgādināja daudz labu atmiņu un patīkamu brīžu. Meitene vēl ilgi klausījās radio, cerot vēlreiz izdzirdēt skaisto melodiju, taču veltīgi. Viņa saprata, ka, lai cik vecs būtu vecais radio, tas tomēr spēlē viņas sirdij tuvu mūziku un ir atradis Annas sirds dziesmu.

Mazā Notiņa ieelpoja. Viņa jutās nogurusi un laimīga. Pārējās Notis skatījās uz diriģentu meitu ar apbrīnu. Kaut ko tik skaistu neviens nebija dzirdējis! Notiņa izdziedāja vēl dažas dziesmas un nokāpa no skatuves. Pirmā, kas skrēja mazo meitiņu samīļot, bija diriģente, kura ar viņu ļoti lepojās. Mazā paskatījās uz apkārtējiem un pasmaidīja. Viņas dziesma nebija parasta dziesma. Tā nāca no sirds. Jo dziesma dzimst sirdij un pieder sirdij. Un sirds vienmēr sadzird savu dziesmu!

Valmieras Pārgaujas sākumskolas

6.a klases skolnieces

Noras Krūzenbergas darbs.

Skolotāja Ilona Ozoliņa